

SOLIVELLA

Són també molt nombrosos els descendents de SÒLARIU a les terres occitanes. Entre molts altres, a l'Erau: *Le Soulié* al c^o de la Salvetat; als te. de Ganges, a Taussac-et-Douch, Rosis, i St.-Pargoire; *Soulié-Bas*, població al te. de Soulié; *Le Soulier*, poblacions als te. de Sauteyrargues i Lauret-et-Aleyrac (E. Thomas, *Dict. Topogr. de l'Hérault*, s. v.). Al Cantal hi ha *Le Soulié* als termes de Vieillevie, Sansac-Veinazès, Montboudif, St.-Cernin, St.-Christophe, St.-Etienne-de-Maurs, St.-Martin-Cantalès, i Tourniac; *Le Souliès*, al te. de Segalassiere (Amé, *Dict. Topogr. du Cantal*, s. v.). Segons Mistral (TdF II, s. v. *Soulié*), el NL oc. *Soulié* és especialment freqüent al Llenguadoc i al Perigord. Ph. R.

¹ Del mateix vescomte Oruç ve Orzone (decl. o/on) del doc. de 976 de Ponsich [J. C.] — ² En un doc. de 1070 despullat per JCor. a l'Arxiu de Solsona, hi ha *ipso Solerol* juntament amb Scta. Maria de *Solerols*, ambdós situats cap a Castellar de la Ribera. I veg. l'art. *Sererols*.

Solero, V. S- (misc. moss.) *Solerols*, V. *Sererols* *Solgusta*, V. *Sa-Solicrup*, V. *Cantallop* i *Salicrup Soliguera*, V. *Soriguer Solius*, *Soliva*, *Soliveta*, V. *Olius*

SOLIVELLA

Vila i municipi de la Conca de Barberà, situats en els vessants meridionals de la serra del Tallat.

PRON. MOD. (Casac. 1920): *sulivéla*, oït a Belltall i *sulibélə*, a Montblanc; gentilici: *sulivaléŋs*.

DOC. ANT. 1038: *podio que dicunt oliueta* (Balari, *Origenes*, 101); 1086: *podium quod dicunt Olivella* (*MarcaH.*, 1180); 1197: *Ulivela* (MiretS., *TempH.*, 222-223); 1359: *Solivella* (CoDoACA XII, 41).

HOMÒNIMS. *Mas de Solivella*, documentat l'any 1200 en el *Capbreu* de Besora (lín. 78-79) (Arxiu de Solsona); *Hortets de Solivella*, NL antic (1821) del terme de Santes Creus.

ETIM. Prové del collectiu diminutiu llatí *IPSA OLIVETULA* 'l'olivaret o oliverar petit'. J. F. C.

SOLLANA

Poble valencià, a la costa SO. de l'Albufera, uns 20 k. al Sud de València.

PRON.: *solána*, en l'enq. de 1962 (xxx, 37-48). Di-ta tòpica: «Tindre més teclcs que l'orgue de *Sollana*»; «L'orgue de S.: / quan sona una tecla / no en sona altra»; Alberola, *Refr.*, diu que antigament hi havia al convent mercenari d'Alcaessia un orgue construït amb canyes per un frare molt hàbil, però a la mort d'aquest es desbaratà i ningú no encertava a compondre el teclat (SGuarner, *Pobles Val.* III, 284).

MENCIONS ANT. 1237: *Suyllana* alq. de Cullera, amb l'antiga *Junzana* allí prop (*Rept.*, 396); *Sulana* (ibid., 372); 1248: *Sulana* (Huici I, 462); 1270 i 1271:

«als sarraïns de *Suyllana* i *Trullars*» (Mtz.Fdo., *Doc. Val. ACA* I, n.º 1015; *Suyllana*, n.º 1157); 1270: «era batlle de *Suyllana* el jueu de València Vives Abenvides» (ib., n.º 1030); 1276: *Sulana* (Soldevila, *Pere el Gran* I, 2a. p. 70); 1277: s'atorga a *Sullana* el fur de València (ed. *Fori Regni Val.*, ed. 1537, fº 253v; EEMCA III, 272.12); 1284: *Sollana* (Mtz.Fdo., o. c. II, 2145); 1403: *Sollana* (ACA, 2316, fº 76). *Fi S. XV* (*Brama dels Llaur.*, v, 106).

El 1609 tenia 76 cases de cristians vells, dependents del Duc de Pastrana (Reglà, 109); ja no figura en els censos de moriscos del S. XVI (Bibl. Lz.Vargas III, 40).

ETIM. Com ja digué M-Lübke (*Das Kat.*, p. 179) és un nom de vila romana, de la sèrie dels en -ANUM, -ANA, derivats d'un NP. Certament derivat de SOLLIVUS (Schulze, 239, 425), que era cap d'una nombrosa família antroponímica ben documentada (*Sollonius*, *Sollidea*, *Solanus*, *linius*, *letius*, *leius*). Per a nosaltres és força indiferent, que fos d'arrel itàlica o cèltica; si Skok (§ 594) junt amb Arbois de J. i Holder, es decanten pel cèltic, potser és sobretot atesos els descendents en -ACUM de les terres d'Oc: *Souillac* al Perigord i Carci; però també podríem donar preferència a l'itàlic, vist el gran desenvolupament sufixal que he indicat.

El sistema d'harmonia vocàlica propi del mossàrab i dels parlars valencians de l'àrab, devia fer que els noms femens en -ANA no cedien a la imela àrabiga, com ho feien els en -ANUM (*Ontinyent*, *Bairén*, *Marinyén* etc.), restant a en *Borriana*, *Gaïanes*, *Saranyana*, *Eliana*, *Meliana* etc.

No sembla haver-hi homònims. No ho són: *Solana* que SSiv. (pp. 390 i 391) troba com a despoblat morisc a la Vall d'Ebo i a la V. Gallinera (possiblement llocs idèntics), els deu venir el nom simplement del fet de trobar-se a la solana d'aquella rodalía.

SÓLLER

La il·lustre vila mallorquina.

PRON.: *sólə*, anotat a Sineu, Costitx, Llubí, Deià etc. (XL, 111.12, 192.22; XLI, 7.3), així com a Palma, Pollença i pertot. Gentilici: *solàrik*, *-ikə*, a Llubí, Deià, Sta. Margalida, Pollença...

MENCIONS ANT. Molt repetit en el *Rept.*: *Suliar* (Bof., 131), *Soliar* (141), *Solliar* (43). En el *Mar-sili*: *Sóyler* (ed. Quadrado, 81). Després, en massa; p. ex., 1284: *Soyller* (BSAL III, 256). Com que apareix a grapats i en forma monòtona, inútil adduir-ne més.

L'ETIM., exposada junt amb la de *Selva*, i d'acord amb el que ja havia jo anticipat *Top. Hesp.* II, 300, i *EntreDL* I, 47, i II, 93n., 23 bis l'hem represa ara a fons en l'art. dedicat al mall. SELVA, més amunt; al qual bastarà remetre, tot resumint-la en pocs mots. De *SÜLIAR, canviat, per metàtesi de les vocals, de *SİLŪAR, que fou el nom primitiu de l'argent, en el substrat pre-indoeuropeu de tot Europa.

Ací, però, hem de tractar especialment del parònim